

Martinus

www.martinus.hu

a Szombathelyi Egyházmegye havilapja

2012 az Új Evangelizáció Éve
Dr. Veres András megyéspüspök gondolatai az év kezdetén
▶ 4-5. oldal

Szent Márton földjén
Rejtett kincsünk Pusztacsatár, egyházmegyénk egyetlen zalai kegyhelye
▶ 9. oldal

Könyvespolc
Az *Akit villámcsapás ért* című könyv katolikus szemmel
▶ 14. oldal

V. ÉVFOLYAM 1. SZÁM – 2012. JANUÁR – ÁRA: 150 Ft

VEZÉRCIKK

Újévi fogadalom

Horváth István Sándor

Idén nem gondolkoztam egy perccel sem azon, hogy tegyek-e újévi fogadalmat, mert korábban sem szoktam. Az egyik hittanos fiú azonban elmondta nekem fogadalmát, amit még december elején tett: ha karácsonyra kap egy új mobilt (telefon, és nem a Szentatya által használt, pápamobilnak nevezett autót), akkor 2012-ben kevesebbet fog játszani rajta, mint a régi készülékén. Számomra teljesen értelmetlennek tűnik ez a fogadalomnak álcázott kérés, de hát felnőttként nem mindig értem a gyerekek logikáját. A fiú jószándékát értékelem. Anyukája sokat bosszankodik amiatt, hogy ő állandóan csak a billentyűket nyomogatja, s nem akarja annyit bosszantani édesanyját a jövőben. Dicséretes szándék!

Mi lenne, ha én is tennék fogadalmat? Talán ki tudnék találni valami értelmeset. Olyan felnőttet. Például, hogy nem veszek fel svájci frank hitelt. Idén sem. Nem viccelődni akarok mások baján, de bárcsak pár évvel ezelőtt tett volna ilyen fogadalmat sok-sok ember. Vagy megfogadhatnám azt is, hogy nem fogadok pénzben az olimpia győzteseire. Mert pazarló szerencsejárték volna. Ha bejönne a tippem, akár jól is járhatnék, de ha nem, bizony veszítek. A devizahitelek szintén jól járhattak volna, de nem így történt.

Utólag mindig okosak vagyunk, csak előtte nem tudunk elég bölcsék lenni. Fogadalmak helyett talán érdemesebb volna a jó Istenben bízni, s őt kérni nem feltétlenül előrelátásért, hanem igazi bölcsességet.

Állandó változásban

Ipacs Bence

Pontosan egy éve telt el azóta, hogy egyházmegyénk havilapja teljes külső és belső megújuláson esett át. Mint előtte is, utána is, minden szerkesztőségi ülés legfőbb kérdése az volt: hogyan tudnánk még érdekesebbé, még sokszínűbbé, még „hazaibbá” tenni lapunkat, Jézus Krisztus örömhírét hirdelve. Az erre adott válaszok eredménye lett a 2012-es év első száma.

Mi az, amiben ezúttal változtunk? Formátumban kisebbek, oldalszámokban nagyobbak lettünk. Sajnos árban is drágábbak, de reméljük, ezt fogják a legkevésbé zokon venni kedves Olvasóink! És ami a tartalmat illeti: meghagytuk a már megszokott rovatokat, bővítettük az Életképeket, önállóvá lett az Irodalom és a Szent Márton földje oldal. Amint tavaly a Család Évének, úgy a január elsejével indult Új Evangelizáció Évének is önálló oldalt szentelünk. Állandó szerzőnek kértük fel dr. Németh Norbert atyát, főiskolai tanárt és egyetemi lelkészt, hogy bevezessen bennünket a katolikus hitbe. Elindítjuk „A lelkipásztor válaszol” rovatot, amelynek jövője csak önökön múlik: itt ugyanis olvasóink kérdéseire válaszolnak szakértő lelkipásztoraink. Istennek hála, a Martinus Kiadó és könyvesbolt kínálata mára már olyan nagy és sokszínű lett, hogy bemutatása saját oldalt igényelt. Ha pedig elfáradtak az olvasásban, egy kis játékot nyújtunk a felfrissüléshez.

Nagyjából így indul neki a Martinus a 2012-es évnek. Egyáltalán nem ígérjük, hogy most már mindig ilyen lesz. A fenti kérdés alighanem az idei évben is minden szerkesztőségi ülésen elő fog kerülni. De azt biztosan állíthatjuk: csak azon leszünk, hogy örömmel vegyék kezükbe egyházmegyénk havilapját.

LITURGIA

Az egyházi év

A karácsonyi idő II.

Ipacs Bence

Karácsony nyolcadát követően Urunk megjelenését ünnepeljük. Az ünnep napja eredetileg január 6-a, ám ahol ez a nap nem parancsolt ünnep – így hazánkban sem az –, ott a január 2-a és 8-a közé eső vasárnapon üljük meg. Szokás ezt a napot vízkeresztnek is nevezni, régebben ugyanis ekkor ünnepelték Jézus Krisztus megkeresztelkedését. Ezért is szentelnek vizet ezen a napon a szentmisében.

Egyre inkább eltűnő hagyomány vízkereszt ünnepéhez kapcsolódóan a házmegáldás, pedig Isten áldását kérni a házra és annak lakóira az új esztendő kezdetén méltó és igazságos cselekedet. A ház megáldásakor az ajtó fölé kerül a „20 + C + M + B + 12” megjelölés. A betűk az évszám első és második tagja között jelenthetik a „*Christus mansionem benedicat*” (Krisztus áldja meg a házat) imádságot, de szokás a három betűt a három király nevéként feloldani: Gáspár (Caspar), Menyhért, Boldizsár. Megjegyzendő azonban, hogy az evangélium csak bölcsekről beszél, nem említi sem a nevüket, sem a számukat (Mt 2,1-12).

A vízkeresztet követő vasárnap Urunk megkeresztelkedésének ünnepe. Amikor azonban vízkereszt január 7-re vagy 8-ra esik – ahogy az idei évben is –, ez az ünnep átkerül a következő hétfőre. Urunk megkeresztelkedésével zárul a karácsonyi ünnepkör és a karácsonyi idő. Az ünnepet követő hét már az évközi idő első hetének számít.

A karácsonyi ünnepekhez kapcsolódik még két ünnep, ami már az ünnepkör idején kívül esik. 40 nappal karácsony után, február 2-án ünnepeljük Urunk bemutatását a jeruzsálemi templomban. Gyertyaszentelő Boldogasszonynak is nevezzük az ünnepet, mert ezen a napon az Egyház gyertyákat áld meg, amelyekkel körmenetben vonulunk a templomba. Az angyali üdvözetet, vagyis Urunk születésének hírüladását (Gyümölcsoltó Boldogasszony) pedig 9 hónappal karácsony előtt, március 25-én üljük meg. Bár mindkét ünnep szoros kapcsolatban van a Boldogságos Szűz Máriával, ezek az ünnepek a Jézus-ünnepek sorába tartoznak.

PÉLDAKÉP

Merici Szent Angéla

Déri Péter

Angéla egyszerű szülők gyermekeként született 1540-ben a Garda-tó közelében fekvő Desenzanóban. Szüleit nagyon szerette, de sajnos tízéves korában már el is veszítette őket, ami mély nyomot hagyott lelkében. Nagybátyja vette gondjaiba őt és nővérét, akivel nagyon jól megértette magát, így érthető, hogy miért okozott számára olyan nagy megrázkódtatást, amikor őt is elveszítette.

Huszonkét évesen költözött vissza szülőfalujába, ahol észrevette, hogy milyen nagy a vallási tudatlanság a felnövekvő nemzedékek között, ami nem is olyan meglepő, hiszen ekkor még nem volt kötelező oktatás. Először csak maga kezdett el foglalkozni a gyermekek nevelésével és hitre való oktatásával, de lelkesedése és megnyerő viselkedése sok korabeli fiatal lányt vonzott, akik segítőtársai lettek. Csodálatos munkájának hamarosan híre ment a környéken, és a közeli városba, Bresciába hívták, ahol először gazdag és befolyásos családok gyermekeit nevelte, majd az ő segítségükkel intézetekben el tudta kezdeni a szegényebb sorsú ifjúság oktatását is.

Ez az időszak (XVI. század eleje) a reneszánsz fénykora volt, amikor visszanyúltak az ókor pogány ideáljaihoz, amellyel együtt járt az erkölcsi lazulás is, így a családok szorultak rá elsősorban a megreformálásra, hogy az erkölcsi életben is javulás indulhasson meg. Angéla nagyon helyesen látta meg a megoldást, tudniillik, hogy a család középpontja az édesanya, akit segíteni és támogatni kell, hiszen rajta áll a következő nemzedék milyensége, ezért elsősorban a lányok nevelésére helyezte a

hangsúlyt, akiknek a különféle házimunkákon túl igyekezett megtanítani nővértársaival azt, hogy erős és boldog családi életet egyedül csak az Istenre és az ő Egyházának sziklalapjára érdemes építeni.

Ebben a csodálatos munkájában támogatást kapott nemcsak korának befolyásos családjaitól, hanem a pápától is, aki megerősítette közösségét, amelyet Szent Orsolya oltalma alá helyezett. Rendjének megalapításával bőven megelőzte korát, hiszen ebben az időszakban ilyen társadalmi problémák megoldására senki sem mert vállalkozni.

Szent Angéla példája napjainkban is nagyon aktuális, hiszen korunk erkölcsi viszonyai, a családok nehéz körülményei, az emberek – különösen a nők – kiszolgáltatott helyzete ma is hasonló megoldást kívánna. Érdemes tehát elgondolkodnunk azon az Új Evangelizáció Évében, hogy hogyan éljük életünket a családban, és a társadalomnak mikre kellene nagyobb hangsúlyt fektetnie.

Merici Szent Angéla
(1474-1540)

Egyházmegyénkben a 2012-es esztendő az Új Evangelizáció Éve lesz

Legfontosabb egyházi eseményeink 2012-ben

H. Pezenhófer Brigitta

„Ó szép Jézus, az új esztendőben légy híveidben. Ó Mária, esedezz érettünk, édes reményünk! Hogy ez új esztendőben, minden ügyeinkben lehessünk Jézus drága kedvében” – énekeljük az év kezdetén. Bizony, ebben az évben is szükségünk van arra az erőre, amelyet Jézus által kaphatunk. Számos fontos eseményre kerül sor úgy a világegyházban, mint nálunk a Szombathelyi Egyházmegyében.

Idén Milánóban tartják a családok VII. világtalálkozóját, amely jó alkalom lesz arra, hogy a föld minden részéről érkezett keresztény családok együtt imádkozzanak és ünnepeljenek. A program 2012. május 30. és június 3. között lesz az olasz városban. A találkozó fő témái a család, a munka és az ünneplés. Júniusban megjelent a találkozóra felkészítő katekézis, amely jelenleg tíz nyelven, köztük kínaiul, románul és magyarul is olvasható. A fordítás megtalálható a világtalálkozó honlapján. A családok legutóbbi világtalálkozóját 2009 januárjában Mexikóban tartották, közel tízezer résztvevővel.

Kubában jubileumi Mária-évet tartanak ebben az évben. A Cobre-i Szeretet Szűzanyjának szentelt év 2012. január 7-én kezdődik és 2013. január 5-én ér véget. A kubai főpásztorok örömmel fogadták a hírt, hogy Benedek pápa a közeljövőben a szigetországba látogat, hogy elkísérje és megerősítse hitében a kubai népet. A Cobre-i Szeretet Szűzanyja növelje azok hitét, akik hűségesekek maradtak és térítse vissza Istenhez azokat, akik eltávolodtak. Így mindnyájan közösen megtapasztalhatják Isten nagy szeretetét, leküzdvé a különbözőségeket

és távolságokat – írják pásztorlevelükben a helyi püspökök.

Dr. Veres András megyéspüspök 2012. január 1-jén meghirdette az Új Evangelizáció Évét a Szombathelyi Egyházmegyében. Püspök atya reményét fejezte ki körlevelében, hogy az új evangelizáció éve új lendületet ad a Jézus által óhajtott evangelizációs munkának, amely már kétezer esztendeje tart. Másfelől jó felkészüléssel szolgálhat a Hit Évére, amelyet Szentatyánk 2012. október 11-étől 2013. Krisztus Király vasárnapjáig hirdetett meg. András püspök hangsúlyozta: az V. században, nehéz történelmi helyzetben egyedül a keresztények tudták megőrizni és továbbadni az erkölcsi értéket. Ez példaként kell, hogy szolgáljon, hiszen ma is csak a keresztények tudnak a krisztusi evangélium alapján reményteli jövőt mutatni.

Fontos esemény még egyházmegyénk területéről, hogy a Brenner János Nevelési Központ szeptembertől nyolc osztályos gimnáziummal bővül. A tehetséggondozás lesz a 2012–13-as tanévtől induló nyolc évfolyamos gimnázium feladata, fogalmazott Englert Zsolt, az iskolaközpont igazgatója azon a sajtótájékoztatón, ahol kiderült: Hasonló feladatot felvállaló intézmény Vas megyében mindössze kettő van, így megvan az igény egy további sokoldalú képzést nyújtó iskolára. Az egész egyházmegye területéről, illetve azon kívülről is várják a diákokat, hiszen a Brenner iskolaközpont rendelkezik kollégiummal is. Helyi egyházmegyei iskolánk pedagógiai programja öt kulcsterületre épül, a hit, tudás, erkölcs, kultúra és közösség együttes fejlesztését tartják szem előtt.

RÖVID HÍREK

A Szentatya tanácsadókat nevezett ki az Új Evangelizáció Pápai Tanácsába. A pápai tanács tagja lett többek közt a német Georg Austen prelátus, a Paderborni Főegyházmegyből, a német katolikusok központi bizottságának tagja. A testületben találjuk a lengyel Marian Królikowskit is, aki a Szent Pál új evangelizációs iskola alapítója, valamint a kielcei „Koinonia Szent Pál” elnevezésű megszentelt élet közösségének alapítója is. Összesen 15 tanácsadót nevezett ki XVI. Benedek.

Erdő Péter bíboros prímás ünnepélyes szolozsma keretében megnyitotta a hét ferences vértanú, Károlyi Bernát és társai boldoggá avatási eljárásának egyházmegyei szakaszát. A főpásztor által kinevezett szakértők esküt tettek, ők lesznek az eljárást végző bizottság tagjai. Az ünnepségen részt vettek azok a zarándokok, akik arról a településről érkeztek, ahol a vértanú szerzetesek 1944 és 1954 között mártírhalált haltak. „Életüket adták, hogy nekünk életünk legyen” – emlékeztetett tettükre a bíboros prímás.

Főegyházmegyei családok lelki napot tartottak Veszprémben, az érseki székhely katolikus kollégiumában, a Davidikumban. „Munka és ünnep a családban” – ez volt a mottója a rendezvénynek. A téma természetesen aktuális jelleget kapott ezúttal az adventi időszakhoz illeszkedve. A lelki napon a gyermekeknek külön játszótér, kézműves foglalkozásokat szerveztek az előadás idejére, majd csoportokban más-más feladattal Jézus születéstörténetét kellett előadni a szülőknek és gyermekeiknek együtt. A találkozó legfontosabb üzenete volt: „Találjuk meg a munkát és az ünnep egyensúlyát!”

Dr. Veres András püspök atya körlevele az Új Evangelizáció Évében

Krisztusban Kedves Testvérek!

A békeség, a jószág és a szeretet Istene adjon mindnyájunknak boldog új esztendőt! Az év első napján az ő áldását kérve szeretnék szólni az egyházmegye papjaihoz és híveihez.

Semmilyen szempontból sem problémátlan esztendőt tudhatunk magunk mögött. Mégis, minden nehézség ellenére – vagy éppen azok megtapasztalása miatt – hívő emberként hálás szívvel mondunk köszönetet Istennek, hogy az elmúlt esztendőben is győzedelmeskedni tudtunk minden nehézségen és bajon. Bajaink okát keresve tényszerűen kell megállapítanunk, hogy sok ember kapzsisága vezetett oda, hogy ma jó néhány ember társunknak napi problémát jelent, hogyan biztosítsa szerettei és önmaga megélhetését. Igaza van Szent Pálnak: *Minden baj forrása a pénz utáni sóvárgás (1Tim)*. Meggyőződéssel állítom – s ezzel biztosan nem vagyok egyedül –, hogy napjaink gazdasági válsága mögött egy sokkal súlyosabb probléma rejlik, egy óriási erkölcsi válság, amely a hit válságából ered. Ezért ebben a sorsdöntő időben az Egyháznak – bár látszólag sokak részéről elutasításban van része – rendkívül nagy feladata van. Ahogy a Krisztus utáni V. század végén, a politikai és társadalmi összeomlás közepette, egyedül a keresztények tudták megőrizni és továbbadni

a minden ember javát szolgáló erkölcsi értékeket, úgy ma is csak a keresztények tudnak a krisztusi evangélium alapján, egy reményteli jövőt mutatni.

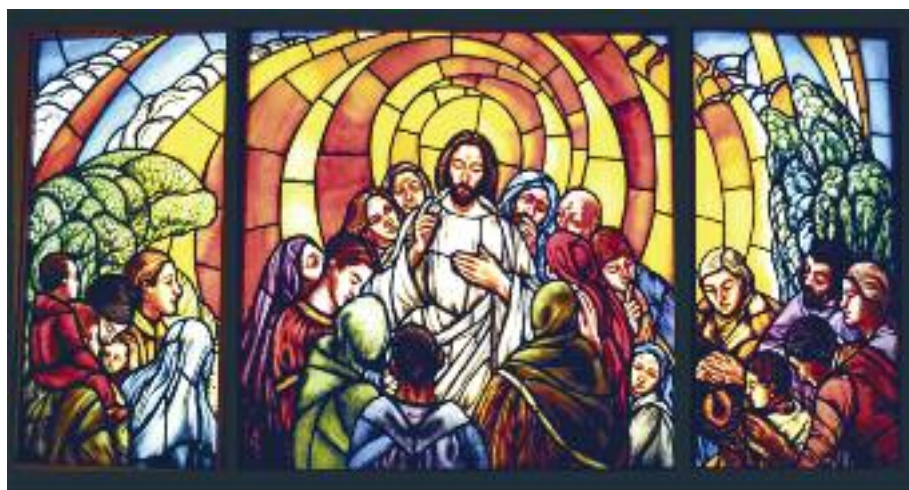
Jézus Krisztus, minden ember megváltója, mennybemenetelekor határozott, ma is érvényben lévő utasítást adott övéinek: *Menjete (tehát), tegyetek tanítványommá mind a népeket! Kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevére (Mt 28,19)*. Hála Istennek, az Egyház mindig komolyan vette ezt a jézusi küldést, és akadtak is mindig, akik egész életüket az evangelizáció ügyének szentelték. Ma mégis úgy tapasztaljuk, hogy nagyon kevés ember életében mutatkozik a hit életformáló erőnek. Egyházmegyénk pap költője, Toronyi István a XIX. században írta: *Emberek! Életünkben az Isten elveszett*. Így van ez ma is! De vajon miért történhetett meg mindez?

Az okok keresésében gyakran hivatkozunk az ateista diktatúra pusztítására, s ez teljesen helyénvaló. De ne csak a külső körülményekben keressük az okokat, hanem sokkal mélyebbre kell jutnunk a probléma valós okainak feltárásában, hiszen számtalan kortársunk hősiessége és helytállása bizonyítja, hogy történhetett volna ez másképpen is. Sokaknak ugyanis sikerült megőrizni Isten és Egyház iránti szeretetüket, és sem bensőleg, sem külsőleg nem alkudtak meg a testet és lel-

ket nyomorgató hatalommal. Valószínűbb tehát a helyzetértékelésünk, ha őszintén bevalljuk, hogy a mai vallástalanság háttérben az is ott rejlik, hogy sok keresztény hűtlenné bizonyult a valóságos életben és a hit továbbadásában. Vagyis nem mondhatják az Apostollal: *sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők ... el nem szakíthat(nak) bennünket Isten szeretetétől (Róm 8,38-39)*. Sajnos, nagy számban voltak, akiket a félelem, a karrier vagy a nagyobb földi javak utáni vágy elszakított Istentől. De ezáltal az ő gyermekeiknek és a következő nemzedékeknek már esélye sem volt arra, hogy a családban eljussanak Isten ismeretére és szeretetére. Egy ilyen állapotban, a politikai és társadalmi változások közepette, a napjainkat sújtó materialista, hedonista és konzum életszemlélet nem találkozott ellenállással, könnyen meghódította az emberek szívét, megmetyelvezte gondolkodásukat és érzésvilágukat. Ez a valóság! Ma adottak a külső lehetőségek a vallás szabad gyakorlására, de hiányzik az Istennel való személyes, belső kapcsolat, amelyből a vallásosság táplálkozik.

Mindezek és sok minden más is közrejátszott abban, hogy XVI. Benedek pápa ez év októberére összehívta a Püspöki Szinódust, hogy az új evangelizálás ügyéről tárgyaljanak. E pápai rendelkezés mögötti szándékot megértve 2012. január 1-jétől a Szombathelyi Egyházmegyében *meghirdetem az Új Evangelizáció Évét*. Reményeim szerint, ez egyrészt új lendületet fog adni a Jézus által óhajtott, s immár kétezer éve tartó evangelizációs munkának, másrészt jó felkészülés lesz a Hit Évére, amelyet Szentatyánk 2012. október 11-étől 2013. Krisztus Király vasárnapjáig hirdetett meg.

Mindenféle evangelizációs tevékenység csak megfelelő *imádságos lelkiülettel és imádságos háttérrel* lehet eredményes. Aki az imádság által Istennel személyes kapcsolatban áll, az

Legyetek közösségben Krisztussal és velünk!

állandó késztetést érez arra, hogy hitét másokkal is megossza, hogy másokat is elvigyen Jézushoz. Másfél év távlatából is megindítóan szép élményként él bennem az az esemény, amelyben Argentínában volt részem. Egy misszionárius atya meghívására érkeztem oda. A település nagy kiterjedése miatt a plébánia területén sok kisebb kápolna van, ahová misézni jár az atya. Mindjárt az első este, ahová misézni mentünk – már nagyon sötét volt az utcán, csak a kápolna és a házak ablakából szűrődött ki valamennyi fény –, a kápolnában egyetlen idős urat és egy sereg gyermeket találtunk. Mint kiderült, ez az idős úr a település legnagyobb tüzemének volt az alapítója és egyben igazgatója. Most 82 éves és már a fiai viszik tovább a vállalkozást, ő pedig a település ezen nagyon szegény részén minden szentmise előtt összegyűjti a gyermekeket, hogy együtt imádkozzák a rózsafüzért. Úgy kb. fél óra múlva, a mise kezdetére megérkeztek a gyermekek szülei is, akik akkor érkeztek haza a munkából. Csodálatos volt a szentmise!

Az evangelizálásnak ez a formája is milyen szép lenne közösségeink életében! Kedves Nagyszülők, gondolkodjanak el rajta! Ugyanakkor ebbe az imádságos tevékenységbe, amely az evangelizáció egyik legfontosabb eleme, az otthon lévő idős vagy beteg testvéreink is bekapcsolódhatnak.

Nagy Szent Gergely pápa, amikor Jézus intézkedésére emlékezik, aki kitesével küldte tanítványait, arra a következtetésre jut, hogy a szóbeli igehir-

detés csak akkor lehet hiteles, ha azok, akik az evangéliumot hirdetik, életplédájukkal és jó testvéri kapcsolatukkal is tanúsítják szavaik hitelességét. Ezért Egyházunk mindig nagy gondot fordított arra is, hogy a hitnek legyenek látható jelei. Vagyis magát a **karitás tevékenységet** is egyfajta evangelizációnak tekintette. Egészen biztos, hogy korunkban, amikor nagyon sok ember szenved mások vagy saját maga önző életvitele miatt, rendkívül nagy meggyőző ereje van a testvéri szeretet meg tapasztalásának. Jézus is az ilyen tanúságtételre kérte követőit: *A ti világosságotok is világítsa az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat (Mt 5,16)!*

Jézus tisztában volt azzal is, hogy küldötteinek elutasításban, ellenséges megnyilvánulásban, sőt üldözésben lesz része az evangélium miatt. Ezért küldte őket úgy, *mint bárányokat a farkasok közé (Lk 10,3)*. Jézus küldöttségében járni sohasem volt sikertörténet, miként ma sem. A legújabb módszer szerint Jézus ügyének ellenségei, a keresztény értékek elutasítói, a krisztuskövetők hibáit és bűneit a média segítségével felnagyítják, hogy így tegyék hiteltelenné – az egyes ember gyengeségének ürügyén – az egész Egyház működését. De e támadások miatt nem ijedünk meg, és nem esünk kétségbe. Jézus jövendölése bátorít bennünket: *Ha (tehát) engem üldöztek, titeket is üldözni fognak (Jn 15,20)*.

Végül, kedves Testvérek, szabad legyen mindnyájunk közös felelősségére utalnom. A jövő keresztény nemzedé-

ke olyan lesz, amelynek neveljük. Tudom, hogy nagyon sok Testvérem eddig is sokat tett az evangélium terjesztéséért, de ebben az esztendőben, az *Új Evangelizáció Évében*, tegyünk még többet, mint eddig. Tudjuk, és meggyőződéssel valljuk, hogy *mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni fog. De hogyan hívhatják segítségül, amíg nem hisznek benne? S hogyan higgyenek abban, akiről nem hallottak? S hogyan halljanak róla, ha nincs, aki hirdesse? (Róm 10, 13-14)*. Imádkozzunk tehát új papi és szerzetesi hivatásokért, folytassuk a családokért végzett közös imádságunkat, és megújítva kereszteségi fogadalmunkat, kötelezzük el magunkat újra az evangélium szerinti életre! Mert minél több életszentségre törekvő keresztény lesz napjainkban, annál inkább remélhetjük, hogy az utánunk jövő nemzedék is nagy számban fogja az egyedül üdvözítő krisztusi életet választani. Mert *ha szent a búza zsengeje, szent lesz a kenyér is, s ha szent a gyökér, szentek az ágak is (Róm 11,16)*.

A napkeleti bölcseket vezető csillag vezessen mindnyájunkat a közénk született betlehemi Gyermekekhez, aki az Emmánuel, a velünk lakó Isten! Adja Isten, hogy az év folyamán másokat is minél nagyobb számban hozzá tudjunk vezetni!

Szombathely, 2012. január 1-jén,
Szűz Mária istenanyaságának ünnepe

püspök

Ima az Új Evangelizációért

Dicsőség és hála neked, Mennyei Atyánk, hogy megmutattad irántunk való szeretetedet azzal, hogy Fiaid, Jézus Krisztus személyében nekünk ajándékoztad magadat.

Jézusunk, köszönjük, hogy mi emberek is részt vehetünk megváltásod nagy művében, amikor rajtunk keresztül is meg akarod ismertetni a

Mennyei Atya szeretetét minden emberrel.

Istenünk, bocsáss meg, hogy időnként lanyhák vagyunk, és csak kevés fáradságot vállalunk azért, hogy téged még jobban megismerjünk, szeressünk, szavainkkal és életünkkel rólad tanúságot tegyünk, és evangéliumodat másokkal is megismertessük.

Tégy minket készséggé, találékonnyá és tüzes lelkűekké, hogy az *Új Evangelizáció Évében* semmilyen áldo-

zattól se rettenjünk vissza az örömhír továbbadása érdekében! Szentlélek, akit Jézus küldött nekünk az Atyától, vezess bennünket hitvalló krisztusi életre! Szűz Mária, Egyházunk anyja, imádkozz érettünk, hogy az új evangelizáció műve gyümölcsöző legyen egyházmegyénk és egész népünk javára! Ámen!

A Szombathelyi Egyházmegye hivatalos imája az *Új Evangelizáció Évében*.

Adventi hangverseny Jánosházán

Molnár Terézia

Adventi és karácsonyi dallamok csendültek fel a jánosházi templomban december 3-án. A jánosházi plébánia képviselőjében Varju Gábor káplán olvasta fel Bodorkós Imre plébános úr ünnepi köszöntőjét Keresztelő Szent Jánosra irányítva a figyelmet, aki a várakozás példaképe. A hangversenyre szóló meghívást elfogadta a celldömölki Liszt Ferenc Vegyeskar Süle Ferenc karnagy vezetésével, a gércei Panágia Kórus Fábián Gábor karnagy vezetésével, a jánosházi Animato Énekegyüttes, az Egyházi Kórus és a Szent Imre Általános Iskola Gyermek-kara Nagy Béláné karnagy vezetésével, aki a találkozót megszervezte.

A vaskeresztesi templom ünnepélyes megáldása

Várhelyi Tamás

A vaskeresztesi templom ünnepélyes megáldására december 4-én került sor püspöki szentmise keretében. A belső felújítások már évekket ezelőtt elkezdődtek, a főoltár, a szószék, a Mária-mellékoltár és a keresztelőkút újulhatott meg önerőből, illetve adományból. Ehhez társult a 2009 végén benyújtott, majd 2011 tavaszán kedvezően elbírált MVH-s pályázat, ami utófinanszírozott, de az egyházmegye az anyagiakat megelőlegezte, így a külső munkálatok is elkezdődhettek a nyáron. A pályázat keretében a templom és a kerítés külső felújítása, festése, a templomkert térkövezése, parkosítása valósult meg.

Bérmálkozók befogadási szertartása a Székesegyházban

Salamon Viktória

A Főplébánián bérmálkozásra készülő hittanosok első katekumenátusi szertartására december 8-án került sor a Székesegyházban, amelyen mintegy 50 leendő bérmálkozó vett részt. A szertartásban Miszori Zoltán atya megáldotta a szentírásokat, majd a bérmálkozók egyenként léptek a plébános úr elé, aki a szertartás szövege szerint így szólt hozzájuk: „Vedd a Szentírást, amelyben Isten szól hozzád!” A bérmálándók erre az alkalomra elvégezték szentgyónásukat, és szentáldozáshoz járultak. A bérmálkozók kijelentették, hogy szeretnének a bérmálás szentségéhez járulni.

Zeneiskolás növendékek adventi hangversenye

Virágné Geiszler Éva

A Brenner iskola zeneiskolás diákjainak adventi hangversenyére december 9-én került sor. A műsorral tanáraiknak és diáktársaiknak kedveskedtek a kis művészek kollégiumunk dísztermében. A legkisebektől a legnagyobbakig minden korosztály képviseltette magát. Hallhattunk furulyán, oboán, zongorán, harangjátékon és gitáron megszólaló karácsonyi dallamokat, valamint hegedűn és gordonkán felcsendülő műveket is. Az előadást iskolánk második és harmadik osztályos, szolfézsra járó tanulóinak éneke zárta, melyet zenekari kísérettel adtak elő. Sikerült ünnepivé varázsolniuk mindannyiunk adventi készülését.

Húszéves a Körmendi Kolping Család

Simonits Ádám

A Körmendi Kolping Család megalakulásának huszadik évfordulóját ünnepeltük december 10-én. A meghívottak és az érdeklődők a jubileumi napon betekintést nyerhettek az egyesület két évtizedes munkásságába. A közel hetven jelenlévő között szép számmal képviselték magukat a szombathelyi, a zalaegerszegi, valamint a lenti Kolpingközösségek tagjai is. 1991. december 1-jén 29 alapító taggal, Vas megyében elsőként alakult meg a Körmendi Kolping Család azzal a céllal, hogy a mozgalom atyjának, Adolf Kolpingnak művét az ezredfordulón is megvalósítsa, értékeit megőrizze, hagyományait továbbörökítse.

Valami szépet tenni egymásért

Nikolics Zsanna

Az Önkéntesség Évében *Valami szépet tenni egymásért* mottóval december 12-én útra kelt a Savaria Egyetemi Központ hallgatóinak egy lelkes csoportja, hogy verses, énekes-zenés karácsonyi műsorral kedveskedjen a fogyatékkal élő gyermekeknek, valamint Szombathely idős polgárainak, akik szociális otthonok, gondozó intézetek lakói. Hagyományteremtő szándékkal indítottuk el adventi kezdeményezésünket. Önként és örömmel vállaltuk az ünnepek előtt ezt az egyetemisták körében újszerű kezdeményezést. Szerettük volna a karácsonyi készülődésünket emlékezetessé varázsolni rövid látogatásunkkal.

Megemlékező szentmise Brenner János halálának évfordulóján

Nagylaki András

A Brenner iskola diákjai december 15-én püspöki szentmise keretében emlékeztek meg névadójuk halálának 54. évfordulójáról a Szent Kvirin-templomban. Rövid szertartás keretében meggyújtották az adventi koszorú harmadik, piros gyertyáját a vértanú sorsú káplán emlékére. Püspök úr szentbeszédében az áldozatvállalás jelentőségéről és arról szólt, hogy miért kellett Brenner atyának meghalnia. Az ünnepi szentmisét követően az osztályok képviselőiben egy-egy diák virágot helyezett el az iskola névadójának végső nyughelyénél, a kriptában, majd közösen imádkoztak Brenner atya boldoggá avatásáért.

Diákok karácsonyi ünnepe

Illés Csaba

A Mindszenty iskola 5. b osztálya a botfai Mindszenty Ifjúsági Házban tartotta karácsonyi ünnepségét december 21-én. A jól sikerült együttlét a játék és szórakozás, az ünneplés, az ajándékozás és a közösségformálás jegyében telt. A gyerekek kora délután önfeledten számháborúztak a kastély kertjében, majd megérkeztek a szülők és a testvérek is, hogy megnézzék a diákok karácsonyi műsorát. Az előadás után ajándékozásra került sor. Az est további részében a gyerekek folytatták a játékokat, a sötét park bátorságpróbára is invitálta a merészeket, a szülők pedig jókat beszélgettek egymással.

Egyházmegyei adventi lelkinap Sárváron

Dr. Szalainé Horváth Judit

A Szombathelyi Egyházmegye Családpasztorációs Bizottsága megbízásából, a helyi lelkipásztorok vezetésével, a sárvári Család Csoport, a Barabás szakközépiskola és a Szent László katolikus iskola szervezésében egyházmegyei adventi lelkinapra került sor december 3-án, Sárváron. Az összejövetelre az egyházmegye minden részéről, huszonnyolc településről közel félezer vendég érkezett. A rendezvény fő célja volt a családok karácsonyi, lelki felkészülése, az összetartozás érzésének erősítése, a Család Éve alkalmával annak hangsúlyozása, hogy a szentségi házasságon alapuló kapcsolatoknak van létjogosultsága, melyre a felnövekvő nemzedék bátran építhet.

A program színes, meglepetésekkel teli elfoglaltságot kínált minden korosztálynak. A felnőttek Kiss László pápai plébános előadásait hallgathatták meg, aki először „Vándorlásunk társa lett” címmel Jézus irántunk tanúsított magatartását elemezte, majd „Társak lettünk” címmel folytatta lelki iránytűjét, melyben a házastársak egymás iránti szeretetéről, helyes életközösségéről, társas együttlétéről elmélkedett.

A gyermekek számára korosztályos foglalkozásokat tartottak a helyi kato-

likus iskola pedagógusai, kiegészülve a város önkéntes munkát vállaló óvónőivel, bölcsődei dolgozóival, a Kolping Szeretet Szolgálat munkatársaival. A kézműves foglalkozásokon különleges adventi témájú alkotások születtek, az irodalmi foglalkozásokon szeretetről szóló meséket hallgattak a gyerekek, a felső tagozatosok pedig komoly beszélgetéseken vettek részt. A katolikus iskola harmadik osztályosainak előadásában megtekinthették a Szállást keres a Szent Család népszokást és a Mikulás is ellátogatott a gyerekekhez.

Akik a társ témakörét tovább akarták boncolgatni, délután kiscsoportos beszélgetéseken vehettek részt, a többiek pedig a Szent László-templomban zenés szentségimádáson készülhettek a szentmisére, melyet dr. Veres András megyéspüspök mutatott be. Püspök atya szentbeszédében dicsérte a találkozóra érkező családokat, akik az Egyház családtügyének magját alkotják.

A szervező sárvári csoport reményei szerint az esemény alkalmas volt arra, hogy még ismertebbé tegye Sárvár vallási, lelki, kulturális és egyéb értékeit. Emellett olyan élményt szerzett a résztvevőknek, mely által hitükben, Isten és egymás iránti szeretetükben erősödtek és tökéletesedtek.

Rejtett kincsünk Pusztacsatár

Takács László

Pusztacsatár Vaspör község külterületén, a Háshágyi patak és a Szélvíz patak egybefolyásánál lévő, lankás erdei tisztáson található ősi, Szűz Mária tiszteletére szentelt kegyhely, zarándokhely. A Vashegy, a Csátárhegy és a Remete öleli körbe a számos forrás öntözte termékeny völgyet. A zarándok könnyen bejut e gyönyörű helyre a 76-os főútról, a Vas és a Zala megyék határát jelző tábláktól Ozmánbük községen át.

Csatár község neve a pajzskészítők, fegyverkovácsok emlékét őrzi. Nagyboldogasszony tiszteletére szentelt temploma elődeink hitét és szeretetét hirdeti. Román stílusban épült tornya, az oltár téglalapja, a szentély diadalíve, sokszor javított falainak alapjai a középkori plébániatemplom tanúi. Csatárt és Remetét a török hadak pusztították el. A falu ezután kapta a pusztai előnevet.

Zarándokhelyé a pusztulás évtizedeiben vált, amikor a török portyázásoktól gyakran zaklatott hívek összegyűltek régi, szent helyükön. Imájukra egy csodás jelenés mutatta meg, hol van elrejtve a Fájdalmas Szűzanya szobra egy fatuskónál.

A 18. század elején a győri és a zágrábi püspökök nagy zarándokszereget vezettek ide. A Szűzanya közbenjárására súlyos betegek, leprások is meggyógyultak a szent forrás vizétől.

1736-ban renoválták a templomot, amely lakatlan területen, a vaspöriek gondozásában állt. A 18. századi újjáépítésből származik a barokk oltár és az ablakok. A 19–20. században egyre több díszítménnyel, szoborral, képpel gyarapították a Szűzanya kegyhelyét. Távoli vidékekről is nagyon sokan keresik fel, látogatják ismét az erdő övezte tisztáson, a patakok völgyébe szelíden hajló Csátárhegy alsó lankáján álló istenházát.

1945-ben szovjet csapatok pusztították a templomot. 1946-ban, majd 1968-ban renoválták. A 90-es évek közepén többször is tolvaj kezek rabolták érté-

keit. 1999 és 2002 között teljes külső és belső felújítást nyert a templom, a kápolnák, a zarándokház, a papi szoba lábas pajtával, a szentkút, a patak hídja, a bevezető út. Új belső és külső padok, ülőhelyek, asztalok készültek tűzrakó helylél.

A négy évig tartó teljes felújítási munkálatokat magánszemélyek kezdeményezték, amit nagylelkű magánadományokból, a Szombathelyi Egyházmegye segítségével, művészettörténész, falrestaurátor feltáró munkájával és igen jelentős, önzetlen szeretetből fakadó közösségi munkával végeztünk. A Zala Megyei Önkormányzat is anyagi segítséget nyújtott. Igen jelentős térítés nélküli munkát végeztek szakemberek, restaurátorok, fuvarozók, útjelző táblák készítői is.

Pusztacsatár nemzetünk történelmét, örömeit és fájdalmait, sikereit és tragédiáit őrzi. Elődeink hitét, hűségét és szeretetét hirdeti a megváltó Úr Jézus Krisztus és a mennybe föl vitt, Boldogságos Szepőltelen Szűzanya iránt. Főbúcsúja Nagyboldogasszony ünnepe. Búcsús ünnep van Kisboldogasszony napján is, szeptember 8-án. A kegyhely az év minden napján látogatható.

Nyerjen minden ide látogató zarándok és turista az ünnepeken és a csendes hétköznapokon is testi-lelki békét, megtisztulást, pihenést és életerőt Pusztacsatáron, a Szűzanya ősi kegyhelyén, a Szombathelyi Egyházmegye egyetlen zalai zarándokhelyén!

SZENT MÁRTON ÉLETE

Találkozás egy pogány temetési menettel

Egyházmegyénk szülöttének és védőszentjének életrajzát Sulpicius Severus (363 k. – 420 k.) írta meg „*Vita Martini*” (Szent Márton élete) címen. Rovatunkban ebből közlünk részleteket.

Nem sokkal ezután történt, miközben Márton úton volt, hogy egy pogány, babonás szertartású halottas menettel találkozott szembe. Mivel először nem tudta megítélni, hogy mi történik, egy kis időre megállt, és távolról szemlélte az arra jövő sokaságot, de minthogy körülbelül ötszáz lépésnyi távolságra állt, nem látta pontosan az eseményeket. Majd azt hitte, hogy pogány rítusú áldozatot mutatnak be, mert földművelők csoportját látta, és az erős szél lobogtatta a holttest alá helyezett leplet – a gall földművesek nyomorúságos és esztelen szokása volt ugyanis a démonok szobrait fehér lepelbe takarva körülhordozni a földeken.

Velük szemben állva, Márton magasra emelte a kereszt jelét, és megparancsolta a népnek, hogy ne mozduljanak helyükről, s tegyék le a terhüket. Ekkor láthattuk, hogy csodás módon e szerencsétlenek nyomban, mint a szikla, kővé dermedtek. Majd bár a legnagyobb erőfeszítéssel igyekeztek továbbhaladni, nem tudtak lépni, és nevetséges módon csak körbe forogtak, amíg legyőzve le nem tették a test terhét. Megdöbbenetek, és egymásra nézve, magukban azon gondolkodtak, hogy mi is történt velük. De midőn a szent ember megtudta, hogy ez halottas menet és nem áldozatbemutatók sokasága, újra fölemelte a kezét, és megadta az erőt, hogy továbbhaladjanak és fel-emeljék a holttestet. Így nyilvánvalóan akkor állította meg őket, amikor akarta, és amikor úgy látta helyesnek, engedte, hogy továbbmenjenek.

Vízkereszt három titka

Szauer Ágoston

A A keresztények vízkereszt napján, január 6-án három eseményről is megemlékeznek. Az egyik a napkeleti bölcsek, azaz a háromkirályok érkezése. Ekkor van névnapjuk is: Gáspár, Menyhért, Boldizsár. Ekkorra teszik Jézus megkeresztelkedését a Jordán folyóban, valamint az első általa véghezvitt csodat a kánai menyegzőn.

„Epifánia” ünnepét a korai keresztények már a 4. században megtartották, akkor még Jézus születésnapjának is e napot tekintették.

A magyar vízkereszt kifejezés a víz megszenteléséből, megkereszteléséből ered. A víz és a tömjén megszenteléséből alakult ki a házszentelés hagyományja is.

Paul Claudel, a 20. század francia irodalmának egyik legjelesebb költője szép és terjedelmes verset szentel vízkeresztnek.

Paul Claudel: Vízkereszt ének

*A vadonatúj esztendő e hajnalán, mikor talpunk alatt ropogott a hó akár a kristály,
S ékes menyasszonyként keresztégi ruhát ölt az egész táj,
Jézus, ősi Vágy gyümölcse, hogy decembernek vége most lett,
Jelenti magát fénykörében a beköszöntő Vízkeresztnek.*

A várakozás hosszú volt ugyan, de a másik kettő meg Boldizsár

S a démon Ázsián vágott át, arról lekésve már,

Hogy érkezésük idejét kivárja a Karácsony.

*Addigra újév hatodnapja lett immáron!
Amott a veszteg álló csillag és Mária,
karján Istenével, ünnepel!*

(Lekéstek arról, hogy megismerkedjenek a sötétség mélyeivel!)

Nincs más hátra, csak nézni, tágra nyitva a szemet,

Mert Isten Fia köztünk! Már tizenketted-napja született.

Gáspár, Menyhért s a harmadik átadják ajándékukat, mit magukkal hoztak.

Mi pedig velük nézzük Jézus Krisztust, ki háromszorosan nyilvánult meg aznap.

Az első titok tárgya: a Királyok, kik egyben Bölcsek.

Ami a szegényeket illeti, a dolog egyszerű: a jászol táján kivehetőleg

Ügyszólván csak juhot látni s jámbor asszonyt, no meg pástort.

Ezek a legcsekélyebb kétely nélkül egyenként vallják meg a Megváltót.

Szegénységük a jó Istennek nemigen új dolog,

És Fia megszületvén, köztük azonnal otthonos.

A tudósoké s királyoké egészen más eset!

Hogy ilyen három is akadjon, tűvő kellett tenni érte messzi földrészeket.

S még így sem a legkiválóbbak s -előkelőbbek közül valók:

Afféle tarka-barka mágusok és kis, gyarmati uralkodók.

Elindítójuk nem holmi idézet volt, könyvbeli:

*Az expedíciót valódi égi csillag vezeti.
Ez elsőül kezd sétálni, rendkívül sértő módon fittyet hányva*

Az asztronómiai törvényeknek, s nagy munkát róva az apológiára.

Ha pedig egy csillag, mely világ kezdetétől veszteg állt, elindul,

Nem csoda, ha egy király, sőt — Uram bocsá! — egy tudós miatta felindul.

Így hát egy reggel József és Mária arra ébred, megjött Gáspár, Menyhért és Boldizsár,

A hosszú úthoz képest jókor, tizenkét napi késéssel habár.

Isten Anyja, fogadd szívesen e tisztas személyek hódolatát:

Semmi kétségük sincs afelől, kit látnak távcsövükön át.

S miket néked Perzsia vagy Abesszínia mélyéről hoznak fáradságot nem kímélve,

Igen jelentős és nagybecsű ajándékok utóógre.

Az arany (manapság őrlés és ciánozás tisztogatja)

Jószerivel a hamisítatlan és csorbítatlan
Hit jelképes ércalapja;

A mirha — annyi gondot igénylő pusztai
cserjéske —:

Keserű, síri illatával a Szeretet jelképe:

S annyi máglya halhatatlan hamvának
elcsent egy csipetje

— Szemernyi tömjén —: a Remény.
Lábad elé Menyhért tette,

Ezer szekéren hozva s kétszáznyolcvan
teve ringó hasán.

E tevék mind úgy bújtak át egy tű fokán.

Miurunk második megnyilvánulása:
Jordán-beli keresztsége napja.

Szentséggé lesz a víz, jutván az Ige ere-
jével kapcsolatba:

A meztelen Isten belép a mély habok
kútjába. Ez sírunk helye,

S ahogy Őt mivélünk egyesíti, éppígy
egyesít bennünket Ővele.

A sivatag utolsó kútjáig, az úton képző-
dőtt kis tócsás gödörig

Nem lelni többé olyan csepp vizet, mely
kereszténnyé ne tehetne valakit,

S mely legelőbb s legtisztább valónkig le-
hatva,

Belsőképp jövődő csillaggá ne avatna.

Mivel már nem találtatott oly áthidalha-
tatlan szakadék,

Mely hajdan, az Írás első versei szerint,
 eget a földtől választotta szét,

Krisztus, férfikora teljében, az Emberiség
családjába lép,

Mint tikkadt utazó, kinek szomját ten-
gernyi víz sem oltja.

Egy cseppje sincs az óceánnak, melybe
leszállni szüksége ne volna.

Viderunt te Aquae, Domine — így a
zsolttár. Megismertünk, Istenem,

S hogy közülünk ismét felszínre jössz
mámorosan és meztelen,

Végző sóvárgásod, mielőtt végképp távo-
zol,

Végző kiáltásod a kereszten is az, hogy
még mindig szomjazol!

A galileai lakodalomról szól a harmadik
titok.

Először ugyanis nem mint vendéglátó
mutatkoztál, hanem mint meghívott,

Mikor is Édesanyád halk szavára borrá
váltottattad

A tíz korsó vizet, melyet titokban félre-
raktak.

Szegény a vőlegény; lesüti szemét kínos
szégyenében:

Ciszterna-víz lakodalomhoz nem illik
semmiképpen!

Kivált így augusztusban, mikor a víztá-
rolók apadnak,

S gyűlöhelyei szennynek s undok ázalag-
nak.

(Mintha „Szent Nagy Károly” ünnepén
pezsgó helyett

Fiolában cseppfolyósított Ernest Havet-t
nyakalna az elbúsult diákgyerek!)

Istennek egyetlen szava elég e rejtekben
való szüretre,

Hogy poshadó vizünk borrá változzék át,
tökéletesre.

A bor, mely előbb löre volt, a végén java
bor lett.

Helyes. Hamarosan viszonzozzuk, mit
nyújtottál, a kelyhet.

Te vagy megmondhatója, végére tarto-
gattuk néked a legkülönbet:

A nektárt egy epével s ecettel átítatott
spongyán,

Mellyel egy rendőrtiszt kínál meg buz-
gólkodván.

A nappal Epifániája elmúlt, marad ne-
künk az éjjel;

A gyermekeknek megmutatjuk, mint vo-
nulnak a mágusok honuk felé

Eltérő utakon, nagy kerülővel mindhár-
man, óvakodva.

A téli tág égbolt meztelen: csupa csillag
és csillagocska.

Oly ég ez, fehér a feketén, milyen Észak-
Kína és Szibéria felett ragyog,

Hatmillió csillaggal, mind óriás, és ereje
teljében villog, táviratoz.

Ennyi Nap közül vaj melyik az, melyet
egy angyal csóvaként találomra kiragadott,

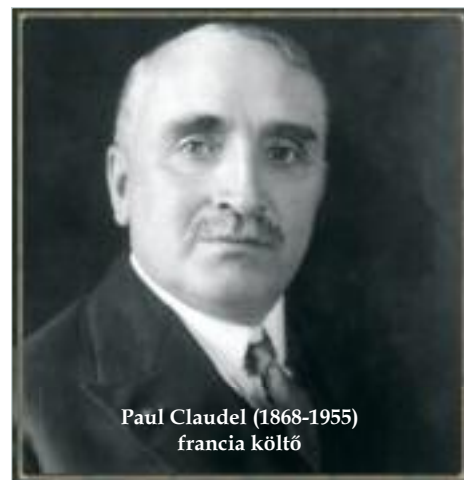
Hogy világitson, amerre a három agg
vonul amott?

Nem tudni. Az éj újra az lett, ami volt:
minden szikrázik szóttalan.

Az égnék titkos könyve szembeszökő hi-
tellel sarkig tárva van.

Üdv, Hitnek tágas Éje, csillagok csalha-
tatlan Városa!

A katolikusnak hazája nem a köd, hanem
az Éjszaka.

Paul Claudel (1868-1955)
francia költő

A köd vakká tesz s fojtogat; behatol szá-
jon, szemem, érzékeken,

Benne jár, nem tudva hol, a közömbös és
az istentelen;

A vak s a közömbös a ködben nem tudja,
hol jár, sem hogy maga kicsoda:

Afféle félresikerült lény, Igen-re, Nem-re
nincs szava!

Lám az éj, napnál különb, útunkon iga-
zít el,

Jellel, ha kell, s megannyi végérvényes
csillagképpel.

Ím, vadonatúj év indul, és szerte millió
szemmel néz sarkpontjára ma,

Székhelyedre az Ég terében, Tengernek
Csillaga!

Fordította: Szedő Dénes

Claudelre nagy hatással volt Renan, a történész, valamint Rimbaud, a kamasz költőzseni. Életének fordulópontja 1886-ban következett be, karácsony délutánján, a Notre Dame-ban. Megtérése nemcsak életének, de a francia irodalomnak is mérföldköve. Szinte az egész világot bejárta, mindenütt a Teremtő keze nyomát keresve és ábrázolva. Egy kritikus szerint ő nem azért írt, hogy tessék, hanem mert evangelizálni akart az Egyház szolgálatában. Kortársai főként drámaíróként becsülik. Költészetében gyakran a zsolttárok prozódiaját követi. Számos verse szól a szentekről, illetve a teremtett világ összhangjáról. Nagy vízkereszt-i versében utal a három megünnepelet eseményre, vízkereszt három „titkára” olyan különös hangvételű sorokban, melyek egyszerre előbeszédszerűen közvetlenek, csevegősek, ugyanakkor magas szintű lírát is képviselnek.

Szent Lúcián szentmiséje

Salamon Viktória

Szent Lúcián a szíriai Szamoszta városában született mélyen hívő, keresztény szülőktől. Tizenkétéves gyermek volt, amikor szülei meghaltak.

Ekkor elosztotta vagyonát a szegények között, majd Edessza városába ment, hogy tanuljon. Makarius hitvalló vezetése alatt a Szentírás tanulmányozásának szentelte életét. Eközben úgy élt, mint a korabeli szerzetesek. Szigorú életvitele és nagy buzgósága miatt, amellyel a keresztény hitet terjesztette a pogányok között, tanulmányai befejezése után Antiochiában áldozópappá szentelték.

Antiochiában a püspök egy iskola vezetésével is megbízta. Sok tanítványa volt, akiket a könyvbeli és lelki bölcsességre tanított. Erényes életének híre messzire elterjedt.

Lúcián minden nap bemutatta a szentmisét és boldog volt, hogy magát Jézust adhatta a híveknek a szentáldozásban. Sokan jöttek, hogy hallgassák Lúcián szentbeszédeit. Amikor Istentől beszélt, szemei ragyogtak, és szavai

olyan meggyőzőek voltak, hogy hallgatói nagy számban tértek meg a keresztény hitre.

Maximián császár, aki szerette volna a Római Birodalom keleti részében a keresztény hitet kiirtani, elhatározta, hogy Lúciánt megöleti. Katonákat küldött érte. Nikomédiába kellett mennie, hogy a császár előtt megjelenjen. Ki vagy te? – kérdezte a császár. „*Én keresztény vagyok!*” – válaszolta bátran Lúcián. De lehetnél gazdag és élhetnél kényelemben, ha felhagynál ezzel a balgasággal – folytatta a császár. „*Én keresztény vagyok*” – felelte újra Lúcián. A császár haragra gerjedt és kínzásokkal fenyegette, de Lúcián kitartott felelete mellett: „*Én keresztény vagyok.*”

A börtönben sok ismerősére talált. Fel nőttek és gyermekek, akiket keresztény hitük miatt börtönöztek be. Lúcián segített mindenkinek, ők pedig örültek, hogy pap is van velük ezen a sötét, rideg helyen. Lúcián évekig volt fogságban, de semmilyen kínzással nem tudták rávenni arra, hogy hitét megtagadja.

A császár utasította katonáit, hogy összetört, éles üvegdarabokat szórjanak a börtön földjére, és arra fektessék

Lúciánt. Kezét és lábát a földhöz láncolták. Minden mozdulat nagy szenvedéssel járt.

312-t írunk, az Úr megjelenésének ünnepe közeledett. A börtönben sýnlődő keresztények szerették volna magukhoz venni Jézust a szentáldozásban. Ezt a szabadon rejtőzködő társaik is tudták. A raboknak egy kis csomagot juttattak el. Egy kevés kenyér és egy kis üveg bor volt benne. Ekkor Lúcián megszólalt: „*Terítsétek azt a fehér kendőt ide a mellemre és tegyétek rá a kenyeret és a bort.*” Megtették. Ekkor kezdődött az ünnepi szentmise. Lúcián teste lett az oltár, így imádkozta el a szentmise szavait. Átváltoztatta a kenyeret Krisztus testévé, a bort Krisztus vérévé. Ezután végre mindnyájan szentáldozáshoz járulhattak az Úr születésének ünnepén.

Hamarosan újabb küldöttség jött a császártól: „*Kész vagy-e, hogy megtagadd Istenedet? Ha megteszed, szabad vagy.*” „*Mondjátok meg a császárnak, hogy keresztény vagyok!*” – felelte rendületlenül Lúcián. Ez volt Lúcián atya utolsó szentmiséje. Nem sokkal ezután meghalt. Kérjük a szent közbenjárását, hogy mi is hűségesek maradjunk Jézushoz mindhalálig.

Hősies hétköznapiak

Jámbor József nyomán

Egy japán nagyúr útra kelt egyszer kíséretével, s mivel veszélyes terepen haladtak át, a teaszertartásokat végző öreg szolgáját beöltöztette samurájnak. De amikor megérkeztek az úti céljukhoz, egy valódi samuráj párbajra hívta a szerencsétlen teamestert, aki azonnal megértette, hogy eljött a halála pillanata. Hiszen ha fölfedi valódi kilétét, akkor azért ölik meg, mert nem samurájként jogtalanul öltött samurájviseletet magára. Ha pedig kiáll a párbajra, akkor azért kell meghalnia, mert bizonyosan alulmarad.

Elment hát egy kendőmesterhez, hogy tanítsa meg neki a kardvívás kezdő alapállását, mert eldöntötte: ha már párbajoznia kell, tisztességesen akar meghalni. Megtanulta, majd alaposan begyakorolta a kezdőállást, s amikor elérkezett a párbaj ideje, fogta a kardját, és az előírásokat szigorúan betartva odalépett kihívója elé. De amikor az igazi samuráj meglátta a halálra készülő öreg szolgát, a lába elé borult, s arra kérte, hogy hadd lehessen a tanítványa, mert soha nem látott még olyan tökéletes alapállást, mint akkor.

Pedig hát a szolga nem csinált semmi különösét. Csak a lehető legtökéletesebben igyekezett elvégezni a teaszertartásokat egész életében.

Ismerős kifejezések?

1. Hannibal ante portas,
2. Cuius regio, eius religio,
3. Mater misericordiae, 4. Casus belli,
5. Eppur si muove, 6. Venite adoremus,
7. Alea iacta est, 8. Talita kum,
9. Vae victis,
10. Usque ad mortem,
11. Dum spiro, spero,
12. Cum Deo pro patria et libertate, 13. Panis angelicus,
- +1 Historia est magistra vitae

1. Hannibal a kapuknál, 2. Aki föld, azé a valódi
5. Mégis forog a föld, 6. Jöjjetek, imádjuk, 7.
A kocka el van vetve, 8. Kislány, mondom
neked, kejj föl, 9. Jaj a legyőzötteknek, 10.
Mindhalálig, 11. Amíg élek, remélek, 12. Is-
tennel a hazdért és a szabadságdért, 13. An-
gialok kenyere, +1 A történelem az élet
tanítómestere

Ki menti meg a kiráylányt?

Salamon Viktória

A kérdés egy gimnáziumi osztályban hangzott el, egészen pontosan így: ki menti meg ma a kiráylányt? A válaszok szaporán jöttek. Superman, Batman, Skywalker, és különben sincsenek ma kiráylányok.

Kérdés, vannak-e mégis kiráylányok, vannak-e olyanok, akiket meg kell menteni? Hogyan és mitől kell őket egyáltalán megmenteni? Vannak-e ma hősök, akik életüket sem kímélnék azért, hogy másnak az életét megmentésük? Vannak-e ma bátor férfiak és nők, fiúk és lányok, akik szembe mernek nézni a „hétfejű sárkánnyal”?

Hol és miben kereshetjük a pozitív példákat ma? A hősök inflációjának korát éljük. Senki sem lehet igazi hős, mert van nála még nagyobb. A Superman-jellegű példák olyan mércéket állítanak, amelyek az „ez a történet nem rólam szól” belső hangját hívják elő. Az ilyen példák a törpeséget erősítik, és ezért jellemtorzítóak. Valamiféle belső lustaságot alakítanak ki fiatalban és idősebben egyaránt: „Úgysem lehet semmit sem tenni, legjobb, ha az ember magával törődik.”

Amikor a tizenévesek a hősiességről beszélnek, nem Dugovics Tituszt, az egri vár védőit vagy Gérecz Attilát említik. Számukra legtöbbször a kitalált figurák, a világ képzeletbeli megmentői a hősök. „Hiszen ők is harcolnak, megsérülnek, az életüket kockáztatják, hogy legyőzzék a gonoszt, megmentsek a világot”. Számukra az a hős, aki miszlikbe aprítja ellenfelét, és többszörösen átveri a rendőröket.

Ahány kor, annyi hős és hőstett. Kamonyai Simon (más források szerint Kemény Simon †1442) nevét a szebeni csatában játszott szerepe örökítette meg: itt halt hősi halált, amikor Hunyadival páncélt cserélve maga után csalta az ellenséget. Így a páncélcserével tudta Hunyadi a csata folyamán irányítani a sereget. Hasonló eset már történt a magyar történelemben, amikor a posa-

dai csatában Károly Róberttel cserélt páncélt (és halt hősi halált) Hédervár Dezső.

Ahány kor, annyiféle hős és hőstett. Egy tizenévesnek például nagy bátorság kell ahhoz is, hogy egy időseket gondozó kórházi osztályon végigmenve néhány szót szóljon az ottani betegeknek. De vannak, akik ezt mégis megteszik. Ha jobban megfontoljuk a kérdést, eszünkbe jutnak azok a személyek, akik segítséget kértek tőlünk eddigi életünk folyamán. Azok az esetek, amikor tetteinkkel vagy adományainkkal megmentettünk valakit.

Minden évszázad kitermeli a maga hőseit. A XX. század keresztény vértanúi megrázó erővel bizonyítják, hogy Krisztusért élni és halni minden korban szükséges és érdemes. Szent Erzsébet követői hősiiesen küzdenek a nyomor, az éhség csökkentéséért és az emberi méltóság elismertetéséért.

Vannak-e ma is követésre méltó hősök, példaképek? Igen, vannak. Értékrendjük azonban annyira meglepő és elképesztő, hogy alig meri vállalni a mai fiatal ezt a „tempót”. A segítségnyújtás, előzékenység, tiszta élet, engedelmesség, önzetlenség, kötelességteljesítés, tisztelet egy letűnt kor letűnt erényeinek látszanak. „És mégis, mégis fáradozni kell...” Aki teheti és ahogyan teheti, rá kell mutatnia napjaink hőseire. Beszélni kell róluk! A számítógépen szocializálódott fiatal tekintetét az élő emberre, az igazi hősré kell terelni: aki nem öl, hogy jót tegyen, s bár nem az egész világot menti meg, mégis valódi példakép.

KÖNYVAJÁNLÓ

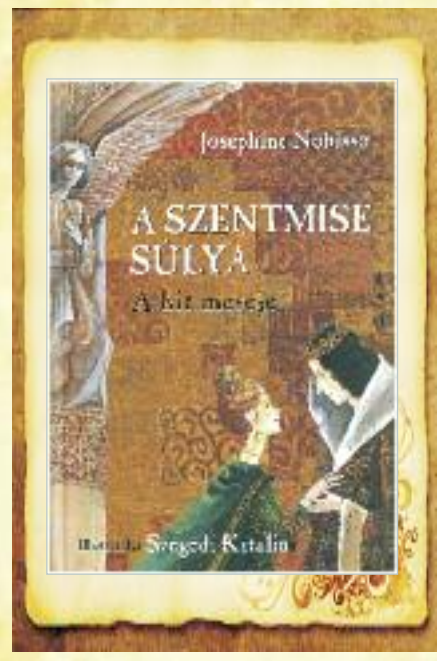
A szentmise súlya

Oláh Zsóka (11 éves tanuló)

Egy kedves, tanulságos történetet ajánlok figyelmetekbe, amely érinti a házasság szentségét, a szentáldozást és az egyházi rend szentségét. Már a címe is felkeltette az érdeklődésemet: *A szentmise súlya*.

Az események egy szegény aszszony kérésével kezdődnek. Az aszszony egy nagyon előkelő cukrászdába tért be. Mivel nagyon éhes volt – ám fizetni nem tudott – csak egy szelet kenyeret szeretett volna kapni. Cserébe egy szentmisét ajánlok felértetek, mondta a cukrásznak.

Hogy mennyit ért valójában az ő „pénze”, a történetből kiderül. Anynyit azonban elárulhatok, a történet elolvasása után biztosak lehettek abban, hogy megtaláljátok azt az igazi értéket, amellyel mindent megnyerhettek. Az is világosan érthető lesz a történetből, hogy Jézus több örömet jelent, mint a világ összes kincse és összes élvezete. (*Josephine Nobisso: A szentmise súlya, Kiadó: Missio Christi Alapítvány*)

Dr. Gloria Polo Ortiz, Akit villámcsapás ért című könyve katolikus szemmel

Dr. Németh Norbert

A halál témája ma egyre inkább tabunak számít, mégis intenzíven foglalkoztatja a hívőket és a nem-hívőket egyaránt. Ennek egyik világos jele, hogy megnőtt az érdeklődés a halál titkát misztikus módon boncolgató könyvek iránt. A klasszikus könyvet ebben a témában *Raymond A. Moody* írta meg 150 olyan személynek a klinikai halál alatti élményei és tapasztalatai alapján „*Élet az élet után*” címmel, akiket később sikerült újraéleszteni. Másik népszerű írás – és most röviden ennek tévedéseivel foglalkozunk – a nemrégiben megjelent *Gloria Polo Ortiz*, kolumbiai orvosnő beszámolója, akit villámcsapás ért, és több napig feküdt kómában és beszámol arról, hogy az ítéleten találkozott az Istennel, aki visszaküldte őt a földre. Gloria sikeres, társaságban elismert 36 éves asszony volt, amikor 1995-ben villámcsapás érte, ami igazi megtérést hozott az életében, rádöbent arra, hogy az élet több mint pénz, hatalom és szórakozás. Ez a belső átalakulás egy megcsodálandó és valódi erőt sugárzó tanúságtétele a könyvnek. Ebben a halálról szóló műfajban látni kell azonban a lényeges különbséget a teológiai és az orvosi értelemben vett halál között. A teológiai értelemben vett halálból – amit az ítélet és az örök élet követ szükségszerűen, csalatkozhatatlanul és azonnal – nem lehetséges visszatérés, nincs még egy esély a javításra.

Ám már a könyv alcíme (*Beszámoló a túlvilágról*) azt sejteti, hogy Gloria a túlvilágon járt, ami teológiailag csak akkor lehetséges, ha valaki már meghalt és az Isten megítélte, ami után elkezdődött az örök élete. Az üdvösség újszövetségi rendjében Márián kívül nem tudunk más emberről, aki az örök életből visszatért volna a földi életbe (ld. elfogadott Mária-jelenések). Amiről a klinikai halál állapotából visszatért személyek beszélnek, az szubjektív él-

mény csupán, azaz amikor ismeretlen világra, alagútra, fényre hivatkoznak, az nem az üdvösség és nem a kárhozat, mégcsak nem is az ítélet. Ezek személyes képek, impressziók csupán, amiket a halál közeléből hoznak magukkal ezek a személyek, átélve esetlegességüket és a haláltól való megérintettségüket, de ők teológiai értelemben nem haltak meg és nem estek ítélet alá, vagyis nem képesek arra, hogy túlvilági jelentéseket adjanak, mert egészen egyszerűen nem jutottak el oda.

A kolumbiai doktornő arról is beszámol, hogy nemcsak érzékeli Isten valóságát, hanem hallja, amint számon kéri tőle az Úr az egész életét, ám azért jöhetett vissza, hogy tanúságot tegyen azoknak, akik nem tudnak hinni... Ezt olvassuk a gazdag és a szegény Lázár történetében: „*Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, ha a halottak közül támad fel valaki, annak sem hisznek*” (Lk 16,31).

A túlvilágról leírja Gloria, hogy „*itt nem volt emberi test*”. A katolikus teológia világosan tanítja, hogy Máriát testtől, lelkestől felvette az Isten a dicsőségbe, tudunk még másról is, aki testével együtt „*elragadtatott*” (Illés), de Illés és Mózes megdicsőült testéről is beszámol az Újszövetség a Tábor hegyi színváltozás alkalmával (Mt 17,1-13).

A könyv szerzője egy helyen (ld. 46-49) arra hivatkozik, hogy az ítéleten Isten a Tízparancsolatot kérdezi tőle, amire hibás választ ad (mert a főparanccsal válaszol: „*Szeresd Istenedet mindenekfelett...*”). Nem gondolom, hogy Isten hittanos vizsgát tartana az ítéleten, de ha már katolikus könyvről van szó, érdemes volna helyesen megválaszolni az első parancsot.

Sok értékes gondolat is van a könyvben, ám többször teológiailag zavaros magyarázattal párosul, amiben összekeveredik egy kis hittudomány, egy kis misztika, személyes élmény és ezotéria.

A Martinus Könyvesbolt kínálatából

LOJZE KOZAR

AZ ELMOZDÍTHATÓ GYERTYATARTÓ

„*Jó lenne, ha ezt a könyvet minden pap elolvashatná. Sok fájdalomtól és szenvedéstől kímélné meg magát. Sok járhatatlan úttól szabadulna meg, és sok mindent szebben, jobban tenne, nagyobb önátadással végezné szolgálatát. Az elmozdítható gyertyatartó annak a papnak a szimbóluma, akit az emberek közé állítottak, ő azonban gyengének és törekénynek érzi magát.*” (iff. Lojze Kozar atya)

Természetesen a könyv nemcsak a lelkipásztoroknak, hanem minden hívőnek szól, aki szeretne bepillantást nyerni egy pap nem mindennapi örömeivel, és szenvedésekkel teli életébe.

A szlovén nyelvű műből eddig csak egy rövid rész jelent meg magyarul, amelyért az író megkapta a Serra Internationaltól a II. Nemzetközi Irodalmi Díjat.

A regényt Merkle Ferenc vasszécsenyi plébános, főiskolai tanár fordította le magyar nyelvre.

A 320 oldalas kiadvány 2.200 Ft-os áron vásárolható meg kiadónknál.

• • •

Martinus Katolikus Könyvesbolt

Szombathely, Berzsényi Dániel tér 3.

Telefon: 94/513-191 • Fax: 94/318-538

E-mail: info@martinuskiado.hu

Internet: www.martinuskiado.hu

Nyitva tartás:

hétfőtől péntekig 8 és 16 óra között

Hit és tudás, teológia és természettudomány megbékélése

Dr. Németh Norbert

Első látásra a hit és a tudás nem harmonizálható, pontosabban egymást kizáró fogalmak, a hit a „vak tekintély”, a tudás pedig „a felvilágosult értelem” – sokaknak a zsigeri reakciója szerint.

Nagy az információs kampány a természettudományok eredményei mellett, aminek a szorításában mind többen gondolkodnak úgy, hogy a tudomány világképe és a hit világképe egymás riválisai. Ahogy a tudomány fejlődik és halad előre a maga útján, úgy csökken a hit világképének szerepe és súlya, és a hit csupán ott kap szerepet, amit az emberi tudomány még nem tud megválaszolni. Így sokak szemében a hitnek erre a hézagpótló, mellékes szerepére mind kevesebb szükség van.

Belátható, hogy a tudományos megállapítások, igazságok másfajta kérdésekre felelnek, mint a hit igazságai. Ennek ellenére mégis tapasztalható egyfajta feszültség a tudomány és a hit között. Ennek az lehet az oka, hogy ahhoz, hogy a hívő ember a vallás igazságait megértse, szüksége van egy bizonyos tudományos világképre, ami korának természettudományos világképéből táplálkozik. Vagyis egy hitigazságot, hittételt egy bizonyos kor által elfogadott és kiforrott természettudományos világképre támaszkodva lehet az értelem számára is érthető módon megvilágítani. Történelmi ismereteink alapján tudjuk, hogy a természettudományos felfedezések oda vezettek, hogy egy régi természettudományos világképet felváltott egy újabb. Miután az új világkép letisztult és elfogadottá vált, azután az Egyház ezen keresztül tudta már magyarázni a hitigazságait. Naivság volna azt a kérdést felvetni, hogy az Egyház miért nem volt képes mindjárt az első században a heliocentrikus (napközpontú) világkép alapján magyarázni a hittételeit. Egészen egyszerűen azért, mert akkor nem volt ismert ez a világkép. Az Egyház születésének idejében és a természettudományok nagy XVI. és XVII. századi fejlődéséig a fizikai világkép az arisztotelészi kozmológia befolyása alatt állt, ami azt tanítja, hogy a világegyetem két

lényegileg különböző területre osztható: égre és földre, amit a világ központjában képzeltek el (geocentrikus felfogás). Hiba volna azt feltételezni, hogy az arisztotelészi világképet az Egyház vezette be. Nem, csak használta, amíg újabb, pontosabb, a valósághoz közelebb világkép nem született. Valójában az Egyház nem állt harcban a tudománnyal és annak világképével, hanem egy még nem kiforrott és még le nem tisztult, új világkép küzdött egy régi természettudományos világképpel. Az Egyház kívárta a küzdelem végét, és utána tudta az új felfedezések fényében pontosabban, világosabban megmagyarázni a hit igazságait a természettudományok által felkínált újabb eszközök segítségével.

Megváltozhat-e a dogmák tartalma az idők során? Vissza lehet-e vonni konkrét hittételt? Fontos kérdések. A katolikus hívők mindennapjaikban ritkán éreznek késztetést, hogy ilyen dolgokon gondolkodjanak. Ám a hittudósok mást sem tesznek, mint a dogmákat próbálják értelmezni koruk ismereteinek megfelelően becsületesen ügyelve arra, hogy az alaptanítás sohase sérüljön. Van tehát tanbeli fejlődés (dogmafejlődés) az Egyházban, ám ez sohasem jelent alapjaiban új tanítást, sem régebbi hittételnek a visszavonását, hanem egy harmonikus fejlődésre mutat rá, ami jobban meg van világítva és teljesebben értelmezi a korábban már megfogalmazott hitigazságot. Így fogalmazza meg ugyanezt a Hittani Kongregáció 1973-as *Mysterium Ecclesiae* kezdetű nyilatkozatában:

„Ezenkívül néha megtörténik, hogy valamely dogmatikus igazság először nem teljes, de mégsem hamis módon van kifejezve, és csak később, a hitnek vagy az emberi ismereteknek a tágasabb összefüggésében szemlélve bír teljesebb és tökéletesebb jelentéssel” (DS 4539).

Hit és tudás közti konfliktus valójában nem is lehetséges, mert a hit igazságai és a tudományos kutatás igazságai egészen más típusú kérdésekre válaszolnak. Mind a hit, mind a tudás Istentől származó ajándékok, ő pedig nem adhat két olyan adományt, amik ellentétben állnának egymással.

A LELKIPÁSZTOR VÁLASZOL

Az utóbbi időben nagyon elszomorít, hogy most már a fiatalok sem térdelnek le úrfelmutatáskor, valamint áldozás előtt. Én úgy tudom, hogy csak az időseknek, betegeknek megengedett az, hogy térdelés helyett álljanak. Mi a pontos szabály? Akkor mégis lehet mindenkinek állni térdelés helyett? Köszönöm válaszukat!

Romano Guardini azt írja a szentmisében előforduló gesztusokat és testhelyzeteket magyarázva, hogy a térdelés mindenekelőtt az alázat kifejeződése. Letérdelünk, mert kicsinek és méltatlannak érezzük magunkat Isten előtt, s ezért nem a büszkeség göggyével és testtartásával állunk eléje, hanem az alázat gesztusával. Maga XVI. Benedek pápa is beszél a térdelés fontosságáról, mert a testi mozdulat egy lelki tartalomnak, mégpedig az imádásnak a kifejeződése.

Az érvényes liturgikus előírások szerint (amelyek elfogadásához Guardini szerint megint csak alázat szükséges), a hívő közösség letérdel az átváltoztatás idejére, kivéve, ha azt megakadályozza az egészségi állapot, a szűkös hely, a résztvevők nagy száma, vagy más ésszerű indok. Azok, akik nem térdelnek le az átváltoztatásra, mélyen meghajolnak, amikor a celebráns térdelet hajt az átváltoztatás után. Ebből látjuk, hogy az átváltoztatás alatti testhelyzet rendes esetben a térdelés, attól eltérni csak kivételes esetben lehet. Sajnos az áldozás előtti térdelésről nem rendelkezik az előírás, de ha megfigyeljük, hogy a Szentatya által bemutatott szentmisén a hívők térdelve fogadják Jézus testét a Szentatya kezéből, akkor az áldozás előtti pillanatra is látjuk a helyes irányultságot.

Kürmyek Róbert

Van egy kérdése és szeretne rá választ kapni? Várjuk levelét az info@martinuskiado.hu e-mail címen.

Elhunyt Bakó László atya

„Végső óráim gyötrelmében ágyam mellett lássalak, hogy majd egykor fönt az égben mindörökké áldjalak.”

Bakó László nyugalmazott plébános életének 69., áldozópapi szolgálatának 37. évében, a betegsége szentségével megerősítve, december 4-én elhunyt.

Az elhunyt lelkipásztorért az engesztelő koncelebrációs szentmisét 2011. december 9-én, 9.30 órakor mutatták be a szombathelyi-szöllősi Jézus Szíve templomban. Holttestét a szentmise után, 11 órakor a szombathelyi-gyöngyöshermáni temetőben helyezték örök nyugalomra.

Bakó László 1942. február 23-án született Rábamolnáriban, 1974. június 13-án szentelték pappá Szombathelyen.

Élete folyamán a következő helyeken hirdette Isten Örömhírét és szolgált a Szombathelyi Egyházmegye híveit:

1974: káplán (Letenye), 1975-80: káplán (Rábagyarmat), 1980-89: plébános (Sorkifalud), 1989-90: betegszabadságon, 1990-93: megbízott plébános (Nemesböd), 1989-98: kiegészítő lelkész (Szombathely, Szent Márton), 1998-2011: nyugállományban

Imádkozzunk együtt egyházmegyénk elhunyt lelkipásztorának lelki üdvéért. Nyugodjék békében!

Fókuszban Egyházmegyei programok, események

január 22. (vasárnap)

8.30 óra Batthyány-emlékmise (Szombathely-Olad, Batthyány-templom)

január 30. (hétfő)

17.30 óra KÉSZ Szombathelyi Csoport – Dr. Veres András megyéspüspök előadása az új evangelizáció témában (Szombathely, Premontrei Rendi Szent Norbert Gimnázium díszterme)

február 4. (szombat)

19 óra Keresztény ifjúsági farsangi bál (Szombathely, Martineum Felnőttképző Akadémia)

február 6. (hétfő)

10 óra Egyházmegyei papi lelkinap (Szombathely, Martineum Felnőttképző Akadémia)

A SZENTATYA JANUÁR HAVI IMASZÁNDÉKAI

Általános szándék (Természeti katasztrófák áldozatai)

Hogy a természeti katasztrófák áldozatai megkapják azt a lelki és anyagi erősítést, amelyre szükségük van életük újraépítéséhez.

Missziós szándék (Elköteleződés a békéért)

Hogy a keresztények elköteleződése a béke javára alkalom legyen arra, hogy minden jóakarátú ember előtt tanúsítsák Krisztus nevét.

Lezárult a Család Éve

Szent Család ünnepén, december 30-án lezárult a 2010 decemberében meghirdetett Család Éve. Az egyházmegye számos templomában, így a szombathelyi Sárkány Boldogasszony székesegyházban is ünnepi szentmise keretében zárták le a tematikus évet.

Püspök atya Isten áldását kérte minden családra, s figyelmeztetett arra, hogy bár vége a Család Évének, a családokért végzett ima, a családjainkért tettekben is véghezvitt igyekezet továbbra is jellemezzen bennünket.

BÖLCS MONDÁSOK

A gyermek az, aki véghezviszi azt, amit elkezdte... Az emberiség sorsa az ő kezében van.
(Abraham Lincoln)

Boldog és bölcs, aki ezzel ébred: ma jobb akarok lenni, mint tegnap voltam. (Fénelon)